

RECENSION

Scarlett Johansson och Woody Allen i *Scoop*

Scoop

Originaltitel: **Scoop**
Svensk titel: **Scoop**
Regi: **Woody Allen**
Producent: **Letty Aronson, Gareth Wiley**
Manus: **Woody Allen**
Foto: **Remi Adefarasin**
Roller: **Woody Allen, Hugh Jackman, Scarlett Johansson, Geoff Bell, Christopher Fulford, Nigel Lindsay, Ian McShane, Fenella Woolgar, Doreen Mantle m fl**
Storbritannien/USA 2006
Längd: **1 tim 32 min**
Censur: **från 7 år**
Distributör: **SF Film**

Efter *Match Point* valde Woody Allen att stanna kvar bland överklassen i England. Men den här gången blev det en komedi. Den nya filmen *Scoop* bygger vidare på samma tema: mötet mellan det engelska och det amerikanska och mötet mellan klasser. Med *Match Point* och *Scoop* visar Allen att detta möte lämpar sig för både tragedi och komedi.

Filmen *Scoop* börjar och slutar med död men den är ingalunda tragisk. Inledningsscenen är en begravning. Vi får veta att det är en journalist vid namn Strombel som har avlidit. Därefter förflyttas vi till en rökgig engelsk pub där en handfull män dricker gravöl och talar om sin döde vän och kollega. Det står klart att den döde varit en trevlig men ibland lite bufflig typ, en som inte drog sig för muta sig fram till fördelar och informationer. Och mycket riktigt – när vi möter den döde på båten på väg över dödsfloden tillsammans med andra avlidna, är det just han som försöker muta liemannen. Den döde journalisten har just fått nys om världens scoop genom en ung kvinna som påstår sig ha blivit förgiftad av sin arbetsgivare, därför att hon visste för mycket.

Nästa gång vi möter den döde journalisten är i "demateriali-

seringsskåpet" under en trolleriföreställning på en teater någonstans i London. Den lite fumlige och nervöse trollerikonströren Mr Splendini, spelad av Woody Allen själv, har lockat in en ung amerikanska med journalistdrömmar i sitt skåp för att "bryta ner hennes molekyler" och få henna att för en stund försvinna. Han lyckas med konststycket, men under tiden hon är borttrollad, visar sig den döde journalisten för henne och delar med sig av sitt scoop om en seriemördare som härjar i London. Hon är utsedd att undersöka historien vidare och att offentliggöra den. Det kommer att bli hennes genombrott som journalist, påstår han.

Härefter virvlar händelsekedjan igång. Scarlett Johansson som den unga amerikanskan visar ett annat register än det förföriska i *Match Point*. Det ständiga munhuggande mellan henne och Woody Allen bjuder på en hel del one-liners i typisk Allen-stil. Deras nerviga och smågnabbande agerande tillsammans i jakten på gåtans lösning är inte lika flyhänt som i *Manhattan Murder Mystery*, men visst finns det likheter. Med sina trolleriinslag påminner filmen även om Skorpionens förbannelse.

Vad är det som är så kul med den engelska aristokratin? Det som är roligt är så klart mötet med den amerikanska stilen. "De har sitt klasssystem", säger Allens rollfigur i *Scoop*, när han infinner sig på garden party bland stela aristokrater själv klädd i säckiga kläder i brokiga färger. Men några korttrick piggar upp och kanske är de inte så stela under ytan. Den unge aristokraten visar sig vara riktigt trevlig och kan minsann gå klädd i jeans ibland. Han spelar övertygande av Hugh Jackman, som tidigare i *Kate & Leopold* agerat engelsk gentleman men av ålderdomligare snitt.

Och visst är det så att Woody Allen gillar England. Hans rollfigur säger sig älska London, han har bara problem med språket och inte minst med vänstertrafiken. Filmen är rolig och faktiskt lite spännande också. Men ett mord är ett mord och förvisso ingenting att skratta åt. Kanske är det därför som Allen låter oss lyssna på I bergakungens sal medan eftertexterna rullar, melodin som Peter Lorre vislar i M.

Eva Lindfors